

MO5 Christelijke spiritualiteit. Een klaaglied. .

Het valt goed voor te stellen dat de overstroming van de Dollard een enorme ontreddeering teweeg heeft gebracht. 25 dorpen zijn verdwenen door meerdere vloedgolven. De auteur van de onderstaande psalm heeft het ook moeilijk en hij rekent het God erg aan wat hem overkomt alsof God dat zelf heeft veroorzaakt. Ronduit wordt geklaagd en zelfs verwijten gemaakt. Toch staat deze psalm in de Bijbel. Blijkbaar is het belangrijk dat we een uitlaatklep hebben bij God. De enige troost zou je kunnen zien in; naar wie de klacht wordt geuit aan wie dit wordt geadresseerd.

We kunnen ook zelf ontreddeerd zijn door wat ons overkomt; de verlieservaringen, het geschonden vertrouwen etc. Dan kan het ongegeneerd klagen ook wel eens erg opluchten ook in de wetenschap dat er Iemand is die luistert en het ook wil horen. Herken je jezelf erin? Herschrijf dan deze psalm met je eigen gedachten en emoties.

Parallelisme.

Veel psalmen hebben een structuur van parallelisme hetgeen betekent dat na de eerste zin er een tweede komt met soortgelijk strekking alleen in andere woorden. Mocht je dit gedicht willen herschrijven pas dan ook dit parallelisme toe.

Dit lied is op zijn minst 2000 jaar oud en waarschijnlijk wel 3000 jaar oud.

Een lied. Een psalm van de Korachieten, Voor de koorleider. Op de wijze van Machalat. Voor een boetedienst. Een compositie van Heman de Ezrachiet.

Versie Heman.

Jouw versie.

Heer, God die mijn heil zijt, U roep ik bij dag,
bij nacht zoek ik uw nabijheid;
nadere mijn gebed tot uw aanschijn,
neig tot mijn klagen uw oor.
Want mijn ziel is van rampen verzadigd,
aan de grens van het dodenrijk ben ik,
ik behoort bij wie daalden in de groeve,
ik werd tot een man zonder kracht.
Mijn leger is bij de doden, de verslagenen
- zij zijn begraven en Gij gedenkt hen niet meer;
zij zijn weggerukt uit uw hand.
Naar een afgrond hebt Gij mij verwezen,
naar duisternissen onpeilbaar
en zwaar rust op mij uw gramschap:
al uw brandingen stapelt Gij op.
Gij vervreemde van mij die mij kenden,
hebt mij hun tot een gruwel gemaakt.
Gevangen ben ik, zonder uitweg,
en mijn ogen zijn blind van ellende;

U roep ik, Heer, de dag lang,
mijn handen strek ik naar U uit.
Wilt Gij wonderen doen aan gestorvenen,
zullen schimmen opstaan tot uw lof?
Verluidt in het graf uw genade,
in die troosteloosheid uw trouw?
Wie zou merken in dat duister uw wonderen?
Heeft een in dat land van vergeten van uw gerechtigheid weet?
Ik blijf tot U roepen, o Heer,
als het daagt zoekt U mijn gebed.
Waarom, Heer, verwerpt Ge mijn leven,
keert Gij uw aanschijn van mij af?
van mijn jeugd af rampzalig ten dode
draag uw dreigingen ik, zonder troost.
Al uw gramschap gaat over mij heen,
uw verschrikkingen zij slaan mij stom,
heel de dag mij omringend - als water;
zij sluiten zich rondom mij dicht.
En hen hebt Gij van mij vervreemd die mijn vrienden waren,
mijn naasten: die ik kende zijn duister voor mij.